

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 203. szám

2009. november

Hálaadónap után

A hálaadónap egy konkrét – úgymond – nevesített ünnep, melynek legfőbb feladata hálánk kifejezése az Úrnak. Persze tudom, hogy valójában minden egyes napon hálát kell adnunk Neki, és gondolom, hogy ezt a hívők többsége meg is teszi. Ez így helyes, legyen ez továbbra is fontos része a mindennapi imáinknak.

De visszatérve erre az ünnepi napra: egy remek alkalom, hogy az ember visszatekintsen az elmúlt esztendőre – vagy akár az egész eddigi életére. Valahol egy kicsit hasonlatos az újévhez. Lehet egyfajta számvetés. Mi történt velünk, és mi az, amit még szeretnénk, hogy megtörténjen?

Ami a személyes élményeimet illeti, elmondhatom, hogy ez az év óriási jelentőséggel bírt az életemben. Tavaly ilyenkor is itt voltam... Sőt, már az azt megelőző néhány évben is... Mégis van valami, ami miatt nekem ez a Hálaadás más, mint az eddigié, nagyobb jelentőséggel bír, mint korábban. Két fontos dolgot említhetek, ami miatt különösen hálás vagyok az Úrnak. Az egyik, hogy megszületett a második kisfiam, a másik pedig hogy én magam is újjászülettem, mivel pünkösdkor bemelegítkeztem. Ez utóbbival kapcsolatban annyit mondhatok, hogy a változás igénye már régebben elkezdődött bennem, de azt nem

terveztem, hogy konkrétan megtegyem ezt a lépést. Vagy ha mégis, akkor mikor tegyem meg? Eredetileg a törekvők órájára is azért mentem el, hogy behatóbban megismerhessem a Biblia tanításait. Bevallom, kissé meg is lepődtem, amikor először szembesültem, hogy itt már többről van szó, mint az Ige tanulmányozása. Így, mondhatnám azt is, hogy mintegy „véletlenül” belekerültem az események fősodrába. De mégse mondom, mert ez semmiképpen sem lehetett a véletlen műve. Biztos vagyok benne, hogy az Úr irányított így. E felől újabb megerősítést jelentett, amikor is születésnapomra kaptam egy igeverset, ami megérintett, és újfent bizonyította, hogy a helyes úton járok.

Ézsaiás 43:1.:

„Így szól az Úr: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy.”

Tehát, nem volt megállás, nem húztam tovább az időt, és pünkösdkor bemelegítkeztem. De milyen változást is hozott ez az életembe? Más ember lettem? Egyfelől mindenképp. Másfelől viszont azonnal látszik is ez rajtam? Ebben már nem vagyok olyan biztos. Az ember folyamatosan próbál javulni, elhagyni az óember hibáit, és Jézus Krisztusban és Óáltala felülmúlni a régi életet.

Bizony, ha esténként végiggondolom a napom, nem igen van olyan, hogy ne kellene valamilyen mulasztás, helytelen tett, szó, vagy épp gondolat miatt bűnbocsánatért könyörögnöm. De azt is tudom, hogy Isten elkezdte bennünk a jó munkát, és végig segíteni fog, amíg az bennünk be nem fejeződik. Hiszen még az apostolok is botlottak

olykor, de az Úr segítségével felül emelkedtek a buktatókon. Legyen ez nekünk is lelkesítő példa

Fentebb említettem, hogy a hálaadási ünnep lehet akár amolyan éves számvetés. Így igaz. De mindezek mellett további jó hír, hogy minden eljövendő nap egy újabb lehetőség, hogy javítsunk a mérlegen, és igyekezzünk minél inkább hasonlatossá válni a mi Urunkhoz, a názáreti Jézus Krisztushoz. Azt gondolom, nem kell ahhoz év végéig várni, hogy valamit elhagyjunk, esetleg újra kezdjünk. Az idő véges. Ha kell, legyen minden napunk olyan, mintha mindig január elseje jönne.

Vagy másképpen: legyen minden napunk Hálaadó nap. Van miért, hiszen olyan szerető Istenünk van, aki egyszülött fiát adta értünk, hogy aki hisz Őbenne az el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Ugyanakkor, minden nap egy-egy újabb alkalom lehet arra is, hogy bizonyosságot tegyünk az Úrról, ezáltal eljuttassuk a jó hírt azokhoz, akik eddig elfordították Tőle a fejüket. Mert mindenki előtt megvan még a lehetőség, hogy a jót válassza.

Mint ahogy az *Ézsaiás 55:6* írja:

*„Keressétek az Urat, amíg megtalálható!
Hívjátok segítségül, amíg közel van!”*

(Vass Béla)

Sérv

Augusztus 9-én, vasárnap reggel diagnosztizáltuk a feleségemmel: lágysérvem van. A felocsúdás után (tudtuk, hogy mindenképpen műteni kell), Klári elkezdett telefonálni, hiszen sebészorvost kellett keresnünk. Több ajánlatot, tanácsot kaptunk ismerőstől, családtól, rokonoktól. Szomszédasszonyunk, Erzsi, a Dél-Pesti Kórházban dolgozik már régóta és az ő ajánlását fogadtuk el.

Hétfőn reggel irány a kórház, naivan pizsamával és papuccsal felszerelve. Erzsi bemutatott az orvosnak, aki megvizsgált (a diagnózisunk jó volt) és lágysérvet állapított

meg. Természetesen műteni kell; de csak október közepén, azaz két hónap múlva. És addig? „Óvatosan kell dolgozni!”. Sérvkötővel. Irány a sebészet, felírtam a sérvkötőt és ki is váltottam volna, csak hogy nem lehetett. A gyógyászati segédeszköz üzletet járva szembesültem azzal, hogy akár 3-4 hét múlva meg is kaphatom. A harmadik üzletben az eladó megadta a testvére nevét, azt ígérte, ott kapok rögtön. Kedden már volt sérvkötőm, ami nagy megkönnyebbülést jelentett számomra. Ezzel úgy éreztem, az Úr maximálisan a kezébe vette betegségem irányítását. Az első héten szabadságon voltam, ami teljes letargiában telt el, hiszen örökmozgó lévén nehéz leállni. A következő vasárnap az ige nekem szólt: „Fogadjuk el a dolgokat, ahogy van!” Ez átbillentett a holtpontra. Hétfőtől dolgoztam a munkahelyemen. A kollégáim a hír hallatára kímélő üzemmódba állítottak. A lelki támogatás pedig egyre több helyről érkezett. Hétfőn egyik ismerősöm úgy reagált: „Az Úr tudja, mikor kell leállni egy kicsit pihenni.” Sérvkötővel tudtam dolgozni. Lassabban, kevesebbet, de tudtam. Szeptember közepén üzenetet kaptam a dokitól: október 6-án műtenek, előtte kivizsgálás – Erzsi mindenben segített, irányított, tanácsokat adott.

Szeptember első MKBK alkalmán beszélgetésünk a „Nyugodjunk bele sorsunkba” téma körül forgott. Ismét nekem szólt.

Október 6-án megvolt a műtét, minden rendben lezajlott. Úgy érzem, az orvosok és ápolók kezét Isten vezette.

Erzsi „ellenőrzött” minden reggel, sőt az otthoni injekciókúrát is elvállalta. Az Úr küldte, nagyon hálás vagyok érte. Szerdán indultam az első kirándulásomra (ágytól ajtóig kb. 5 méter), látogatóim is érkeztek még aznap. Csütörtök délelőtt már a folyosón „száguldoztam” csiga tempóban, majd pedig ismét látogatók jöttek. Betegtársaimnak csak annyit mondtam, sokan aggódnak és imádkoznak értem. Csütörtök délután már indulhattam is haza.

A műtét óta eltelt az első két kritikus hét. A családom szeretetét érzem gondoskodásukon keresztül. Óvtak és óvnak, mint a hímes tojást a tökéletes gyógyulásom érdekében. Nem csak

hálaadó vasárnap beszélünk arról az igerésről:
„mindenért hálát adjatok!”

Végiggondoltam az augusztus 9. óta idáig eltelt időt, és azon elmélkedtem, miért pont október 6-án kellett megműteni? kellett az igei és testvéri bátorítás, biztatás ott lehettem a hálaadó alkalmon feleségem is itthon tudott maradni ápolni, gondozni, kiszolgálni ebben az időben augusztusban a kórházban is szabadságon vannak az otthoni munkámat időben el tudtam végezni a munkahelyen a tanévkezdés rendben megtörténhetett a műtét hetében gyönyörű idő volt és hazafelé kísértél az autóhoz és a nap sugarai melegítették a hátam

Nagyon sok dologért hálát adok még. A testvérek, barátok biztatása, érdeklődése és nem utolsósorban rengeteg imája - úgy érzem - nagymértékben elősegíti gyógyulásom. Erzsike egyik este üzenetet hozott: „A férjem is sokat imádkozott érted!” Ez nagyon jól esett, különösen azért, mert ő még nem döntött az Úr mellett, ezért ezt hatalmas lépésnek éreztem.

Pihenés közben ráértem, ráérek olvasni. Az „Egy kegyes kétbalkezes naplója” című könyvben olvastam:

„A férj influenzásam fekszik és a feleségéhez fordul:

Legalább egy dolgot mondj nekem, amely azt mutatja, hogy az Úr gondoskodik a hozzám hasonló betegekről!

Hát, kirendelt melléd egy főállású önkéntes ápolónőt, aki nagyon szeret téged – válaszolta a felesége.”

Most a lábadozás idejét töltöm, miközben sok-sok telefonhívást és SMS-t kapok. Az egyik barátom küldte SMS-ben: „Már csak egy kis türelem, meg türelem és még egy kis türelem kell, és még egy kis kitartás a teljes gyógyuláshoz.” Igaza van.

Hálát adva egy gyerekkori kedvenc énekem jutott eszembe:

„Ne aggodalmaskodjál, nézz Istenedre fel! Ő felruház és táplál, rád gondot Ő visel!”.

(Máté András)

Hiszed-e?

Hiszed-e, hogy örökéleted van? – hangzott az evangélista ajkáról a kérdés. Síri csend következett, mert a kérdésre választ várt a kérdező. Valaki egész halkán mondta, hogy hiszi, az Úr Jézus érte is meghalt a kereszten., de a szívében van valami bizonytalanság.

- Tudom – mondta -, hogy a súlyt kilóval mérik, a hosszúságot méterrel, a folyadékot literrel, de az örökéletnek van-e ilyen biztos mércéje, mint a felsoroltaknak?

Az őszinte kérdést és aggodást megköszönte az előadó, és megnyugtatóan felelte, hogy van, és azt „üdvbizonyosságnak” nevezik. Ha ez megvan, akkor a nagy talányra választ is kapott. Hinni kell teljes hittel az Úr ígéreteiben, mert amit Isten Igéjében kijelentett, az valóság és élet.

Amilyen komolyan vesszük Urunk ígéreteit, melyeket elénk tárt a Bibliában, olyan lesz az életünk.

A história megörökített egy eseményt, amely Napóleonnal történt meg egy díszszemle alkalmával. Ragyogó szép paripáján elléptetett a felsorakozott díszszázad előtt, és egyszer csak a lova megbokrosodott, és már úgy látszott, hogy ezt a nagy embert leveti nyergéből. Láta ezt az első sorok egyikében álló közkatonára, a szomszédja kezébe nyomta mordályát, odarohant a megbokrosodott lóhoz, elkapta a kantár szárát, és nehéz körülmények között sikerült a megvadult paripát megnyugtatóan, és így a császárt nem érte az a csúfság, hogy a földön találja magát. Amikor a ló teljesen megnyugodott, a legény felnézett a császárra, és tiszteletteljesen szalutált. Napóleon lenézett a katonájára, ő is tisztelgett, és csak annyit mondott:

- Köszönöm, kapitány!

A katonára ezután minden habozás nélkül a tisztek közé állt. Miért? Mert komolyan vette, amit a császár mondott.

Hiszed-e, amit még a Napóleonnál is nagyobb Úr ma személyesen üzen neked? „Aki hisz az Úr Jézus Krisztusban, annak örök élete van!” Ha hiszed, hogy neked mondta, akkor tisztelegj a nagy Úr előtt, és most már ott a helyed az üdvözültek seregében!

(Csörnei Gyula)

Milyen a kedved?

„A vidám szív a legjobb orvosság.”
(Példabeszédek 17:22.)

Jeanne Calmont, aki még a telefon és az Eiffel-torony előtt született, 122 évesen halt meg, túlélve 27 francia elnököt, és bekerült a Guinness rekordok könyvébe, mint a legidősebb nő a világon. Amikor hosszú életének a titkáról faggatták, így válaszolt: „a nevetés”! Az orvostudomány bizonyítja, hogy a nevetés erősíti az immunrendszert, csökkenti a vérnyomást, és hatástalanítja a depresszió okozta tunyaságot. A Bibliának igaza van: „a vidám szív a legjobb orvosság”.

A Szentírásban a bor az örömet jelképezi, és Krisztus első csodája az volt, hogy a vizet borra változtatta –még hozzá a legjobbá, amit valaha is kóstoltak. Jézus öröm-adó! Akkor hogy lehet az, hogy nem mutatunk belőle többet? Jézus azt mondta: „Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök teljessé legyen” (János 15:11.). Hogy lehet az, hogy azt mondd, a bűneid meg vannak bocsátva, Isten vezet és véd téged, és ha meghalsz, a mennybe jutsz, de mégis úgy nézel ki, mint egy savanyú uborka? Pálnak olyan nagy volt az öröme, hogy a börtönőreit megnyerte Krisztusnak, és gyülekezet sarjadt ki a római császár udvarában (ld. Filippi 4:22.).

Az emberekre sokkal jobban hat a viselkedésed, mint a teológiád. Amikor a nehéz időkben is örülni látnak, azon tűnődnek, hogy mi a titkod. Azt gondolják: „Bármi is az, nekem is szükségem van rá”, és fogékonyabbá lesznek az igazságra. Az a boldogság, amit ez a világ kínál, csak a körülményekre adott válaszreakció, de az öröm egy döntés, amely föléjük emel téged. A Biblia azt mondja: „az Úrnak öröme a ti erősségetek” (Nehémiás 8:10.). Az öröm az az üzemanyag, amivel működünk, és Isten a forrása.

Tehát, milyen a kedved?

(Mai Ige)

10 javaslat arra, hogyan váljunk szektává

(stratégia baptista és más evangélikál gyülekezeteknek)

Ne barátkozunk hitetlenekkel, ne töltsünk velük időt (kivéve, ha missziózzuk őket)!

Ne vegyünk részt társadalmi csoportok munkájában, mert a lelki élettől veszi el az időt!

Ne menjünk el a helyi társadalom rendezvényeire, nehogy a világ magába rántsion!

Nehogy eszünkbe jusson a hitetleneket otthonunkba invitálni, vagy meglátogatni őket, csakis a gyülekezetbe hívjuk el őket!

Ne is tartsunk kapcsolatot azzal, akit nem tudunk elhívni az imaházba, hiszen ha a mi gyülekezetünk őt nem érdekli, akkor nincs több közös pont!

Ne nyilvánítsunk köszönetet nem hívő embereknek önzetlen munkájukért!

Nehogy elhiggyük, hogy a hitetlenek többet vagy legalább annyit tudnak tenni az emberekért, mint mi!

Ne tartsunk értékesebbnek vagy többnek egyetlen hitlent sem magunknál, mert ő semmiben sem lehet jobb, mint a hívő!

Ne vegyünk részt semmi jó tevékenységben vagy kezdeményezésben, amit nem mi – hívők – találtunk ki!

Ne higgyük el, hogy Isten szereti gyermekein – rajtunk – kívül többi teremtményét is, mert akkor mit ér a kiválasztás!

Jézus Krisztus ellenvéleménye:...összehívja barátait és szomszédait, majd így szól hozzájuk: Örüljetek velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat. (Lukács 15,6)

Kommentár Jézus szavaihoz: A (valóságosan és földrajzilag) legközelebb állókkal oszd meg életed!

(-net-)

A mag

Egy sikeres üzletember már idős volt és érezte, hogy eljött az ideje, hogy kiválassza az örökösét, aki továbbviszi az üzletet. Viszont nem az egyik igazgatót, vagy az egyik gyermekét választotta, hanem valami egészen mást tett. Összehívta az összes fiatal alkalmazottat.

Ezt mondta nekik: "Eljött az ideje, hogy visszavonuljak és kiválasszam a következő vezérigazgatót. Elhatároztam, hogy közületek fogok választani valakit." A fiatal alkalmazottak megdöbbenek. A főnök így folytatta: "Mindegyikőtöknek adok egy MAGOT - egy nagyon különleges MAGOT. Szeretném, ha elültetnétek ezt a magot, öntöznék és jöjjetek vissza mához egy évre azzal, amit neveltetek a magból. Akkor majd megnézem a növényeiteket és kiválasztom, ki lesz a következő vezérigazgató."

Volt a fiatalok közt egy Jim nevezetű is aznap, aki a többiekhez hasonlóan, szintén kapott egy magot. Nagyon izgatottan tért haza, s elmondta a feleségének is a történetet. A felesége segített cserepet, földet és komposztot keríteni és Jim elültette a magot. Minden nap meglocsolta és figyelte, nőtt-e a növénye. Körülbelül három hét elteltével a többi alkalmazott már a kikelt növényekről beszélgetett.

Jim mindig megvizsgálta az ő magját, de semmi nem kelt ki belőle. Eltelt három, négy, végül öt hét, még mindig semmi. Addigra már mindenki a növényéről mesélt, de Jimnek nem volt növénye, úgy érezte, kudarcot vallott.

Már eltelt hat hónap és még mindig nem volt semmi Jim cserepében. Tudta, hogy biztosan elpusztította a magját. Mindenkinek fái és magas növényei voltak, de neki semmije sem. Jim mégsem szólt egy szót sem a kollégáinak. Tovább locsolta és trágyázta a földet. Annyira akarta, hogy kikeljen a mag.

Amikor végre letelt az egy év a cég minden fiatal alkalmazottja elhozta a növényét, hogy a vezérigazgatónak megmutassa. Jim azt mondta a feleségének, hogy ő nem fog bevinni egy üres cserepet. De ő azt válaszolta, hogy őszintén el kell mondania, ami történt. Jimnek

kavargott a gyomra, úgy érezte, ez lesz életének legkínosabb pillanata, de tudta, hogy a feleségének igaza van. Elvitte az üres cserepét a tanácsterembe. Amikor Jim megérkezett, csodálattal nézte a sokféle növényt, amit a többi alkalmazott nevelt. Gyönyörűek voltak, mindenféle alakú és méretű növények. Jim letette a földre az üres cserepét, sok kollégája kinevette, páran sajnálták őt.

Amikor a vezérigazgató belépett, körülnézett és köszöntötte fiatal kollégáit.

Jim próbált meghúzódni valahol a sarokban. "Istenem, milyen gyönyörű növényeket, fákat és virágokat neveltetek" - mondta a vezérigazgató. "Ma az egyikőtöket kinevezem vezérigazgatónak."

Hirtelen a vezérigazgató megpillantotta Jimet az üres csereppel a terem végében. A pénzügyi igazgatót arra kérte, hogy hívja Jimet előre. Jim megrémült. Azt gondolta: "A vezérigazgató tudja, hogy kudarcot vallottam! Talán kirúg!"

Amikor Jim előrement, a vezérigazgató megkérdezte, hogy mi történt a magjával. Jim elmondta a történetét.

A vezérigazgató mindenkit arra kért, hogy üljön le, kivéve Jimet. Ránézett Jimre és mindenki előtt bejelentette: "Íme az új vezérigazgatótok!"

"Jimnek hívják." Jim nem hitt a fülének. Hisz még ki sem kelt a magja.

"Hogyan lehetne ő az új vezérigazgató?" - mormogták a többiek.

A vezérigazgató akkor azt mondta: "Egy évvel ezelőtt az itt lévők közül mindenkinek adtam egy magot. Arra kértelek titeket, hogy ültessétek el, öntözzétek és hozzátok vissza nekem e napon. Én mindenkinek főtt magot adtam; halottak voltak - lehetetlen volt, hogy kibújjanak a földből. Mindegyikőtök, Jimet kivéve, fákat, növényeket és virágokat hozott nekem. Amikor észrevettétek, hogy a magok nem kelnek ki, kicseréltétek a tőlem kapott magot egy másikra. Jim volt az egyetlen, akiben megvolt a kellő bátorság és őszinteség, hogy egy olyan edényt hozzon ide, amiben az én magom van. Ezért ő lesz a következő vezérigazgató!"

Ha őszinteséget vettek el, bizalmat arattok.

Ha jóságot vettek el, barátokat arattok.

Ha alázatot vettek el, nagyszerűséget arattok.

Ha kitartást vettek el, elégedettséget arattok.

Ha megfontoltságot vettek el, reményteli kilátást arattok.

Ha kemény munkát vettek el, sikert arattok.

Ha megbocsátást vettek el, megbékélést arattok.

Tehát, vigyázzatok, mit vettek el ma, mert ez határozza meg, mit fogtok később learatni.

"Bármit adtok az életnek, az élet visszaadja azt nektek."

(-net-)

Nyelvtörvény itt is, ott is

Sólyom Lászlót, Magyarország köztársasági elnökét a szlovák hatóságok nem engedték be országukba. Hiába indult el magyar államfő, hogy a komáromi Szent István szobor leleplezésénél jelen legyen, útközben feltartóztatták. Nem mondhatta el ünnepi beszédét, amely pedig alighanem utalásokat tartalmazott volna első királyunk Imre herceghez intézett intelmeire, benne a befogadásra és a nemzetek közötti békés együttélésre való felszólításra. Azért legalább e hasábokon idézzük emlékezetünkbe e máig érvényes testámentumot:

„Az egy nyelvű és egy szokású ország gyenge és esendő. Ennélfogva megparancsolom neked, fiam, hogy a jövevényeket jóakarattal gyámolítsad és becsben tartsad, hogy nálad szívesebben tartózkodjanak, mintsem másutt

lakjanak. Ha pedig le akarnád rombolni, amit építettem, vagy szét szórni, amit összegyűjtöttem, kétségkívül igen nagy kárt szenvedne országod."

(A rend kedvéért azért nem árt megjegyezni, hogy a szlovákiai magyarság még csak nem is jövevény, hanem őshonos lakosság azon a vidéken.) Köztársasági elnökünk Komárom magyarországi oldalán elindult a hídon, ám annak közepén feltartóztatták, és nem érkezhett meg ugyanannak a városnak szlovákiai oldalára. Nem juthatott át az Európai Unióból az Európai Unióba.

Minderről Finnországban értesültem, ahová feleségemmel együtt kaptunk néhány napos szolgálatra meghívást. Jyväskylä-ben, a két évente megrendezett Kirkkopäivät – egyházi napok – forgatagában hallottam az először képtelenségnek tűnő hírt. Internetes kapcsolathoz jutva láthattam a botrányos jelenetet, hallhattam államelnökünk megrendült szavait, amelyben kimenthetetlennek és az európai értékekkel ellentétesnek minősítette északi szomszédaink lépését. Sok időm azonban nem volt lamentálásra, mert sietnem kellett arra a fórumra, amelyen három püspök beszélgetett az egyház, a társadalom és a közélet kérdéseiről. *Jussi Rytönen*, a *Kotimaa* című hetilap szerkesztője vezette a kétórás, angol nyelvű beszélgetést, amelynek résztvevője volt még *Matti Repo* tamperei és *Julius Filo* nyugalmazott pozsonyi püspök. Sajátos találkozás volt ez, hiszen huszonöt évvel ezelőtt mindhárman jelen voltunk a Lutheránus Világszövetség budapesti nagygyűlésén. Finn testvérünk akkor még nem lila püspöki ingben, hanem gitárral a nyakában, hiszen a nagy sikerrel bemutatott afrikai mise egyik közreműködője volt. Filo püspöknek sem volt még ilyen ősz a haja – ő az ifjúsági nagygyűlés egy kerekasztal-beszélgetésén képviselte egyházát. Magam pedig éppen e találkozó egyik szervezője lehettem. Az élénk érdeklődéssel kísért pódiumbeszélgetés elején megállapíthattuk, hogy mennyire megváltozott a világ az elmúlt negyed században. Ki-ki szolt a beköszöntött – vagy éppen megőrzött – szabadság lehetőségeiről, a társadalmi kérdésekre adott keresztény válaszokról. A jelen gondjainak vázolása során említést tettem

a szélsőségek előretöréséről is. Önkritikus voltam, és leszögeztem, mennyire nyugtalanítanak a romák elleni gyilkos támadások, valamint hogy szerfölött nem örülök a Magyar Gárda tevékenységének sem. Viszont – folytattam – ugyanilyen nyugtalanítónak tartom a Szlovákiában megerősödő, immár kormány szintű magyarellenességet. Reményemnek adtam hangot, hogy az egyházak képesek másfajta hangot megütni, és elhatárolódni a gyűlölködés minden formájától. Pozitív példaként említettem, hogy a dunaszerdahelyi footballstadionban megtapasztalt rendőri brutalitás után mindkét egyház püspöki kara elítélte a szélsőséges megnyilvánulásokat. Ennek nyomán azt hangsúlyoztam, hogy merem remélni: a szlovákiai nyelvtörvény okozta feszültséget is inkább enyhíteni, mint szítani fogják az egyházak. Mert a nyelvtörvény a maga büntető szankcióival olyan képtelen helyzeteket teremt, amelyek a különösen is az anyanyelvi ígahirdetést a reformációtól kezdve valló protestáns egyházak szándékaival szemben állnak.

A fórumot követően több jelenlevővel beszélgettünk erről a helyzetről. Volt véleményük. Már csak azért is, mert a finnországiaknak is bőven van tapasztalatuk a nemzetiségek együttélésével és nyelvhasználatával kapcsolatban. Míg a szlovákiai magyarság az ország lakosságának körülbelül 10%-át alkotja, addig a finnországi svédek aránya alig valamivel több, mint 5%. A svéd nyelv státuszáról az alkotmány 14. cikkelye rendelkezik, egyértelműen kimondva, hogy Finnország nemzeti nyelvei a finn és a svéd, és mindkét nyelv lehet kisebbségi vagy többségi nyelv, annak függvényében, hogy hol és milyen összefüggésben használják. A helységnevtáblák mindenhol, vagyis a tisztán finn vidékeken is kétnyelvűek. Ha az elmúlt évtizedekben módosították a nyelvtörvényt, annak éppen a svéd nyelv védelme volt az oka.

Korábban ugyanis a kisebbség 8 %-os arányában jelölték meg azt a határt, amettől egy adott települést kétnyelvűnek nyilvánítottak, ám ma már 6%-nál húzták meg ezt a vonalat. Ám a nyelvtörvény 3. cikkelye szerint az ország állampolgára bárhol

korlátozás nélkül és hivatalosan is használhatja anyanyelvét. Példának okáért egy svéd anyanyelvű személy egy lappföldi finn többségi településen is kérheti, hogy a rendőrség svédül hallgassa ki. Az oktatásban is érvényesül ez a nyitottság. Minden egyes iskolás tanul svédül, valamint az iskolákban fenn kell tartani svéd tagozatot, ha az intézmény bármely osztályában legalább 13 svéd nyelvű diák tanul. Svéd középiskolát akkor lehet alapítani, ha minden évfolyamra legalább 9-en jelentkeznek. A három állami rádiócsatorna közül egy svéd, a televíziós pedig váltakozva sugároz finn, illetve svéd nyelvű adásokat.

Érdeemes arra is kitekinteni, miként van mindez az egyházban. Nos, 1923 óta önállóan működik a porvoói svéd püspökség. Természetes az egyetemi szintű svéd nyelvű teológiai képzés is. Sőt – tudom meg vendéglátóimtól –, a Finn Evangélikus Egyház csak azt a lelkészt ordinálja, aki svéd nyelvvizsgával rendelkezik. Még az a helyzet sem számított rendkívülinek, hogy a finn egyház érseke a 80-as években éppen a svédnyelvű kisebbséghez tatózó, *John Vikström* lehetett.

A fenti adatok azért is rendkívül tanulságosak, mert közismert, hogy a finn – svéd viszonyt is milyen súlyos történelmi örökség terheli. Úgy tűnik azonban, ők ösztönösen is tudják: „az egy nyelvű és egy szokású ország gyenge és esendő.” Nem tudom bizonyítani, de kizárni sem lehet, hogy e toleranciában szerepet játszik az ország túlnyomó többségére jellemző evangélikus hit. Éppen ezért nem vagyok képes feladni reményemet, hogy Luther Márton kelet-középeurópai örökösei is utat találnak egymáshoz.

Véget értek a finn egyházi napok, a Kirkkopäivät. Jyväskylä-ből immár Kuopio felé autózunk. A számtalan kis szigetet apró hidak kötik össze, rajtuk háborítatlanul közlekednek békés és derűs emberek.

*Fabiny Tamás püspök
Északi Egyházkerület
(Evangélikus Élet, 2009. szeptember 6.)*

SZÓ SZERINTI IDÉZETEK BÍRÓSÁGI JEGYZŐKÖNYVEKBŐL:

- Mikor van a születésnapja?
- Július tizenöt.
- Melyik évben?
- Minden évben.

Hány éves a fia, aki magával lakik?

- Harmincöt vagy harmincnyolc, nem tudom pontosan.

- Hány éve lakik magával?
- Negyvenöt.

- Szóval van három gyermeke, igaz?

- Igaz.
- Hány fiú?
- Egy sem.
- Hány lány?

- Tudna egy személyleírást adni az alanyról?

- Közepes magasságú, szakállas.
- Nő vagy férfi?

- Tehát azt mondja, hogy a lépcső lefelé vezetett a pincébe?

- Igen.
- Lehetséges, hogy ugyanez a lépcső felfelé is vezetett?

F A K A N Á L

Brokkoli krémleves

Hozzávalók: 1 csomag brokkoli; 1 db krumpli; 1 db vegetáriánus leveskocka; 1 csipet szerecsendió

Elkészítés: Nagyon egyszerű és gyors, csak leírni hosszú.

Így lehet, hogy az is megeszi a brokkolit, aki különben nem kedveli.

Egy 2 literes fazékba vizet tesztek – kb. egy harmadig legyen. A krumplit feldarabolom és egy leveskockával együtt megy a fazékba - felforralom és 5-10 percig főzöm.

Közben megtisztítom és apróra darabolom a brokkolit. (A rózsákat és a leveleket levágom, a száráról lehúzó a külső szálkás részt és felaprítom.)

Mikor a krumpli már majdnem megfőtt, belerakom a brokkolit a fazékba. A víz éppen csak lepje el, ha nem lepi el, utánaöntök kevés forró vizet. Rászórok egy csipet őrölt szerecsendiót, lefedem, felforralom, és fedő alatt lassú tűzön főzöm 5-10 percig. Utána botmixerrel szétturmixolom. Ha túl sűrű lenne, kis forró vízzel még lehet hígítani. Megkóstolom, és ha kell megsózom.

Tanácsok: Bele lehet még forralni egy kis tejszínt vagy szójatejfölts (pl. Yoja) - vagy tálaláskor tehet a tányérjába, aki így szereti. Levesbetétnek fűszeres pirított zsemlekockát lehet adni hozzá.

A l k a l m a i n k

Istentisztelet: minden vasárnap 10 és 17 órákor

Bibliaóra: minden csütörtök 18,30 órákor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúsági bibliaóra: minden pénteken 18,00 órától és vasárnap 9 órától 10 óráig

Felnőtt kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: Minden csütörtök 19,30 és Vasárnap 18,30 órától

Úrvacsora: Minden hónap első vasárnapján a 10 órákor kezdődő Istentisztelet második felében

Közös imaóra: Ünnepi Istentiszteletek előtt 9 órától 10 óráig

Törekvők órája: a v.du.-ni Istentisztelet után

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Dr. Almási Mihály**
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

Gyülekezetvezető/Gondnok:
Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **dr. Almási Mihály**

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani@freemail.hu, Máté Daniella,

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Honlap: www.ertzsebet.baptist.hu